

[Krag.]

den ringeste Tvivl. Det kan i øvrigt være Landbrugerne nogenlunde ligegyldigt, om det Beløb, de skal indbetale, og som dækker Statsbidraget, gaar ind i en fælles Reservefond for samtlige Serier inden for Kreditforeningen, eller det gaar ind i Statskassen, thi ingen af de Kreditforeninger, her er Tale om, er paa nogen Maade nødstedt; ingen af dem staar i en saadan Situation, at der i en nærmere Fremtid er den fjerneste Fare for, at det solidariske Ansvar skal blive gjort effektivt. Hvis man spurgte Kreditforeningerne, om de ønskede tilvejebragt en saadan fælles Reservefond som Stødpude, er jeg overbevist om, at de fleste vilde sige: Nej Tak, vi behøver det ikke, og vi frygter for, at der i Etableringen af den skulde ligge en Svækkelse af Tilliden til vor Soliditet.

Derfor sagde jeg ogsaa, da Indenrigsministeren sidste Gang var hos mig og viste mig sit Forslag: Ja, det kan være meget godt; gennem dette opnaas jo den tilsigtede Mindskelse af Aarsydelsen i 3 Aar paa de ca. 20 Mill. Kr., og det er for mig Hovedsagen, men om man kan gennemføre det i den Form, præget i nogen Grad af Tilskudstendensen, og om man bør stille Husmandskreditforeningsdebitorerne saa meget gunstigere end Debitorerne i andre Kreditforeninger, som man her foreslaar, stiller jeg mig tvivlende overfor, men jeg skal forelægge det for mit Parti. Det er den Aftale, der er truffet.

Hvad Indledningen til disse Samtaler angaar, skal jeg sige, at jeg har ikke været Partner. Den er af Hr. Hauch refereret for mig paa den Maade, at Indenrigsministeren og Hr. Hauch mødte hinanden herude i Vandrehallen, hvor der føres saa megen Tale, mere eller mindre nyttig og mere eller mindre bemærkelsesværdig, men denne Samtale førte til, hvad jeg kan bevidne, at Indenrigsministeren ringede mig op og spurgte, om han kunde faa en Samtale med mig, en Samtale, hvortil han ogsaa vilde indbyde Hr. Hauch og den højtærede Statsminister. Denne Samtale fandt Sted. Den højtærede Indenrigsminister indledte med at udtale, saaledes som det ogsaa er kommet frem nu under denne Forhandling, at han betragtede den almindelige Konvertering som endeligt strandet, og med den Spændvidde, der dengang var mellem $4\frac{1}{2}$ og 4 pCt.s Obligationer — og som kun var det halve af den Spændvidde, der er i Dag —, fandt Indenrigsministeren det umuligt at tage Konverteringsopgaven op paa ny. Hertil svarede jeg, at det forstod jeg fuldt vel; det var højst beklageligt, ikke mindst

for den store Del af økonomisk vanskeligt stillede Landbrugere, som havde indgivet Begæring om at faa konverteret, og som var lige saa berettigede til at opnaa denne Forbedring i deres Situation som det store Flertal af dem, der havde faaet konverteret; men som var blevet forhindret deri paa Grund af, at den frivillige Konvertering standsede og Forsøget paa at gennemføre den almindelige Konvertering brød sammen, og det vilde for mig være værdifuldt, om man kunde finde en Form, hvorunder man i den Periode, i hvilken jeg haabede, at en Saneringslovgivning for det nødstedte Landbrug kunde gennemføres i Praksis, kunde skabes Lighed mellem de to Grupper af Landbrugere, nemlig dem, der var kommet inden for, og dem, der holdtes uden for Konverteringens Rammer. Jeg erklærede straks, at jeg kunde tænke mig denne Mulighed skabt, saaledes som det er sket i det her foreliggende Lovforslag, nemlig ved en Lettelse i Ydelsen paa 0,8 pCt. aarlig i 3 Aar, som saa vilde være at tilbagebetale ved Afslutningen af Gældsperioden, hvilket vilde betyde en øjeblikkelig Lettelse i disse Aar paa ca. 20 Mill. Kr. aarlig.

Ud fra denne Grundbetragtning udarbejdede den højtærede Minister sit Forslag, og hele det Postyr, der i den Forbindelse blev rejst, ikke mindst i den konervative Presse, om, at nu var Venstre i Færd med paa ny at slutte et stort, altomfattende Forlig med Regeringen, og nu var Venstre i Færd med at forraade de borgerlige Interesser, og alt hvad man nu raaber op om ved en saadan Lejlighed, det har intet som helst med de faktiske at gøre. At dette saa gav Genlyd rundt om, ogsaa i vor Presse, og maaske ogsaa forskrækkede en og anden i dette Hus, som ikke burde være blevet forfærdet i Anledning af Skraalet i en Presse, som i denne Forbindelse maa betegnes som Modstanderpresse, ja, det kan man kun konstatere, det kan man beklage, men da vi nu her staar ved Afslutningen af denne Sag, synes jeg ogsaa, det er rimeligt, at den bliver lagt for Dagen, saaledes som den faktisk er foregaaet.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen — og ogsaa den højtærede Indenrigsminister — taler stadig om, at nu bryder man Rentesaenkningspolitikken ned. Jeg har den Tro, eller vil i det mindste gerne have den Tro, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen forstaar noget af det, som det her drejer sig om. Jeg har svært ved, maa jeg tilstaa, at opretholde den Tro, efter at det ærede Medlem bliver ved at snakke sort, saadan som han har gjort her